

Schriftlezing:

2 SAMUËL 9 : 1 – 4

HANDELINGEN 3 : 1 – 10

**“ALS JE VERLAMD BENT, BELAND JE AAN DE
VOETEN VAN ...”**

DOOR KLAAS DE BOER

“Is er nog iemand..?” Nu, dat is een uitroep van de grote koning David. Koning David kijkt terug op zijn koningschap. Hij zetelt in zijn net gebouwde paleis en hij denkt terug aan zijn vriend Jonathan, de zoon van Saul. Jonathan en David hadden vriendschap met elkaar en David had geweldig veel aan hem te danken. Toen had hij een belofte gedaan: de belofte dat als hij koning zou worden, dat hij dan zou terugkijken naar het huis van Saul. Dat had hij beloofd.

Daarom die uitroep: “Is er nog iemand over uit het huis van Saul? Dan wil ik hem goedgunstigheid bewijzen omwille van mijn vriend Jonathan.” En ja, hoor, er is nog een heel ver familielid. En waar komen ze terecht? Bij Mefiboseth. Maar die Mefiboseth is zwaar gehandicapt. Hij kan amper voor zichzelf zorgen. Hij moet altijd gedragen worden. Hij is verlamd en hij kan niets meer. Verlamd van schrik. De naam Mefiboseth betekent *“die schande verbreidt”*.

Ja, Mefiboseth was een kleinzoon van Saul, de eerste koning van Israël. En wat heeft David een ellende beleefd met die Saul. Hij voelt nog het trillen van de speer, die net naast zijn hoofd in het paleis tegen de muur ketste. Er staat in de Bijbel dat Saul hem zocht te doden. En toen? Toen waren Saul en Jonathan en twee ooms van Mefiboseth op een verschrikkelijke manier omgekomen. Mefiboseth, de zoon van de kroonprins; dus we zouden zeggen: het is een koningskind. Maar dat zou je niet zeggen, welnee. “Hij is kreupel aan beide zijden,” staat er in de Bijbel.

Hoe was dat gekomen? Nu, toen ze hoorden dat Saul en Jonathan dood waren, waren ze op de vlucht geslagen. Mefiboseth was een jongetje van een jaar of vijf. Hij moest vluchten voor zijn leven en de vroedvrouw heeft hem laten vallen. En vanaf dat ogenblik was hij ongeneeslijk kreupel. Mefiboseth... Zijn hele leven aan stukken geslagen toen hij vijf jaar oud was. Verlamd, geen toekomst, geen erfenis, alhoewel hij een koningskind was. Een zielig hoopje mens. Zonder toekomst. Wég illusies! Wég perspectieven! Weggekropen achter het masker van zelfbeklag, minderwaardigheid en onbegrip.

Dan wordt hij bij de koning geroepen. “Is er nog iemand..?”

Denk je dat nu eens in, lieve mensen. Hij had koning kunnen zijn, maar hij ging onherstelbaar mank door het leven. Nooit kunnen lopen. “Is er nog iemand..?” Ja, dat niet meetellende mannetje, niet wonend in Jeruzalem, maar ergens weggestopt, als vluchteling ondergedoken in Lodebar. Lodebar betekent *leegte*. Leeg, woest land. Het is er stil in Lodebar. Geen woorden van troost. Geen woorden van toekomst. Geen woorden van eeuwig leven. Lodebar: leeg, woest...

En dan toch... Als je verlamd bent, dan kun je niet veel. Als je verlamd bent, dan beland je aan de voeten van de koning. Nu, dat beleeft Mefiboseth. Wat gaat David doen? En David doet het koninklijk. Want ik heb 2 Samuël 5 vers 8 gelezen en ik schrok ervan. Daar staat letterlijk: “Hij had het niet zo op lammen en op blinden...” Moet je dat eens indenken! Maar hij zoekt toch contact met die Mefiboseth. Hij had het niet zo op lammen en blinden. In onze tijd zou dat discriminatie heten. Maar deze man wordt *Mijn Gast*

aan tafel. En dat is niet zoiets als “even opbergen in een verzorgingshuis” wat wij nu doen, nee, echt gast aan tafel, elke dag. Hij wordt in ere hersteld.

De Bijbelschrijver vermeldt dat heel tekenend. Mefiboseth woonde daarna in Jeruzalem, hij was opgenomen aan het hof. Hij had gebrek aan beide benen, hij was gebrekkig, maar hij had een leven als een prins.

Zo wil God ons nu ook behandelen: als koningskinderen, als prinsen. Als in ere herstelde mensen. En God wil het liefste dat ook wij iedereen koninklijk behandelen. Daar word je blij van. Niet alleen de koning, maar ook die verlamde Mefiboseth: gast aan tafel. En God zegt: “Je bent welkom in Mijn Huis.” Ja, dat maak je niet zoveel mee. En ook nog verlamd aan beide voeten!

Dat was die man in het Nieuwe Testament ook, hè? Er staat: “... verlamd vanaf de schoot van zijn moeder af.” Net zoals Mefiboseth. Hij had nooit op eigen benen gestaan. Hij had nooit iets kunnen bereiken in het leven. Wie weet hoe hij zich ingespannen heeft. Alles onmogelijk. Dan voel je je echt lamleidend. Bij de Schone Poort wordt hij neergelegd. Het beste plekje. En hij wordt er ook nog door vrienden gebracht. Elke keer ligt hij op hetzelfde plaatsje. Toplocatie! In een winkelcentrum zou je zeggen: A-locatie. Veel voorbijgangers. Tempel...

Maar eigenlijk wel erg, hè? Voor de tempel liggen, maar hij komt er nooit in. Misschien heeft hij Psalm 27 wel uit zijn hoofd geleerd: “...dat ik in het Huis des Heren mag verblijven tot in lengte van dagen, alle dagen van mijn leven, en dat ik daar de lieflijkheid van onze God mag aanschouwen.” De tempel: dat is de aanraking van God. Dat is de barmhartigheid van God. Daar voel je God.

Als je verlamd bent aan beide voeten, dan kom je bij de Koning. Als je verlamd bent aan beide voeten, dan laat je je toch in de tempel brengen? Dan laat je je er toch in brengen? Maar hij komt er niet in. Je ziet toch dat God jou ontmoeten wil, dat God jou uitnodigen wil in Zijn paleis? Kom dan toch binnen, want het feest gaat beginnen. Dat is zo’n overeenkomst met Mefiboseth, verlamd aan die Schone Poort. Joh, je bent welkom aan Gods tafel. Je mag bij God zitten en je mag het meemaken. Dat is toch geweldig?

Die lamme ligt daar buiten. O ja, zijn vrienden brengen hem elke dag. Ze zetten hem bij de Schone Poort neer. Daar moesten we vroeger van zingen, geloof ik. “In de tempel is het schoon...” “Nee,” zei mijn moeder, “dat is niet goed.” Ik zei: “Wat is het dan?” Ze zei: “In de hemel is het schoon...” “O ja, dat is waar ook!” En als je dat op dat moment beseft, dan denk je: hé, welkom? Maar hij komt er niet! Hij toont geen aanwezigheid in het Huis van God.

Dat maak je heel vaak mee in je leven. Mensen die voor de tempel liggen, maar er niet in komen. O ja, ze hebben van jongs af aan natuurlijk de Bijbel gehoord. En vader en moeder hebben van jongs af aan al die verhalen verteld. En toen je heel klein was, werd je meegenomen naar de kerk en zat je tussen hen in. En Psalmversjes, ja, die moest je leren voor de maandag. Je kent ze nog uit je hoofd. Er werd verteld dat God van mensen houdt, dat Jezus stierf voor zondaren aan het kruis. Maar je werd ouder... En het hield op.

Ik vraag dat vaak aan mensen: “Geloof je dat Jezus voor jou stierf? Geloof je dat je een kind van de Here Jezus bent? Geloof je dat je gered bent?” Dat weten ze niet. Ja, dan hoor je ze nog wel een beetje stamelen: “Ik hoop het...” Of: “Ik bid erom...” Ze zitten vóór de poort, maar ze zijn nog niet binnen. Om binnen te komen moet je die stap doen.

“Maar dat kun je toch niet? Je bent toch verlamd aan beide voeten?” Maar als je verlamd bent aan beide voeten, dan kom je bij de Koning terecht. Dan moet je geholpen worden. Waarom heeft hij nu nooit tegen zijn vrienden gezegd: “Breng me eens een keer binnen.”?

Zie je daar die tempelgangers gaan? Hoe vaak zijn ze niet voorbijgelopen? "O ja, die... Die hoort bij de inventaris. Die ligt er elke dag. O, die kan niets. Laat maar..." En je gaat eraan voorbij. Daar zat hij dan met zijn hand om te bedelen: "Geef me wat... Geef me een aalmoes." Maar hij zei niet: "Breng me aan de voeten van..." Nee, dat deed hij niet. Net zoals die mensen uit de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan. Dat kent u vast. Ze gingen allemaal voorbij en lieten hem liggen.

Nu de vraag: wat heeft u ervoor over? "Is er nog iemand?" Wat een uitroep! Laat u ze daar ook zitten buiten de poort? Verlamden, die kunnen toch niets? Maar dan? Dan komt God Zelf. Heel belangrijk dat God komt. God komt Zelf. Hij stuurt mensen op pad. Hij zendt Zijn boodschap uit, want deze dienst wordt ook over de radio uitgezonden. Hij zendt Zijn boodschap uit door gesprekken, een kaartje, een sms-je of een mailtje. De Here God wil ons behoud. En ook de kerk die Christus Triumfator heet, is een mogelijkheid. En als je verlamd bent, hoor je die boodschap en die komt in het gewaad van het evangelie naar je toe.

Dat kan toch niet? Verlamde voeten? Jazeker, Hij komt naar je toe, de ruiter op het witte paard die je mee wil nemen, die je wil dragen. Hij zet alle pijlen op je. En die pijlen van de Here God naar die verlamde worden zichtbaar in het werk van Petrus en Johannes. Petrus en Johannes zeggen: "Geld hebben we niet, maar één ding hebben we: Sta op! Wandel!"

Zij hielpen de Here God een handje. Elke voorbijganger had zo'n kans. "Een aalmoes voor je." Maar ze gingen eraan voorbij. Petrus en Johannes gaven hem iets wat hij extra nodig had, iets waar hij nooit aan gedacht had: kracht uit de hemel. Slappe handen, ze worden sterke banden. "In de Naam van Jezus: wandel!"

En dan gebeurt het. Als je verlamd bent aan beide voeten, dan kom je bij Jezus terecht. Dan gebeurt het wonder. En het wonder in Handelingen 3 dat is een wonder in werkwoorden. Die man kon niets. Die zat daar elke dag, verlamd aan zijn beide voeten. Dan gebeurt er wat: hij gaat springen, hij gaat opstaan, hij gaat heen en weer lopen, hij gaat de tempel binnen en hij looft God en dan gaat hij nog eens een keer springen. Dat is toch geweldig? Een wonder in werkwoorden: springen, opstaan en zingen.

Twee mensen, verlamd aan beide voeten. Dan kom je bij Jezus terecht.

En nu wij. Zijn wij verlamd aan beide voeten? Nee, hoor. Wij kunnen lopen. Dat bedoel ik niet. Verlamd door zonde en schuld. Er zijn mensen die ijverig proberen om het goede te doen, om volmaakt te leven, maar het lukt niet. Wij hebben niet de mogelijkheid om volmaakt te leven. Wij zijn namelijk zondaars, zegt de Bijbel, net zoals die verlamde man: van de moederschoot af. Het begint al op de eerste bladzijde van de Bijbel. "En als ik het goede wil," zegt Paulus, "doe ik het verkeerde." Wij zijn ermee besmet. Dan sta je met lege handen en leef je van giften en van gaven.

"Is er nog iemand?" Ja, Jezus Zelf en Hij komt vandaag naar ons toe met Zijn grootste genade: genade voor jou. Kunt u zich dat voorstellen? De enige manier om genade te ontvangen is door je op te stellen als een bedelaar, vol besef dat je het niet verdiend hebt. Je moet je hand ophouden. En God zegt: "Ik maak hem vol." Genade kun je pas ontvangen als je beseft dat je afhankelijk bent.

Ons verhaal is net als die van die bedelaar, net als die van Mefiboseth. Ook wij zijn geestelijk dood, hebben geen hoop op de toekomst, maar we worden geadopteerd als kinderen van God.

Koningskinderen, zei Fie. Koningskinderen net als Mefiboseth. En wij krijgen een erfenis. "Wij mogen mee-eten," zegt Openbaring, "aan de tafel van God." Wij mogen weten dat we failliet zijn en we mogen ons faillissement aanbieden aan de Here God en we mogen zeggen: "We redden het zelf niet meer. We schieten hopeloos tekort. Maar, Heer, wilt U me helpen, want ik ben verlamd aan beide voeten." Dan vind je rust aan de voeten van Jezus.

Nog even terug naar die Mefiboseth. Het lijkt wel of die Mefi het niet goed begrepen heeft. Hij wordt uitgenodigd en dan zegt hij: "Ik ben toch maar een dode hond?" Zo ver is nu die Mefiboseth! Hij voelt

zich waardeloos, nutteloos, afgeschreven, verachtelijk... Maar de Bijbel zegt: "De honden mogen ook aan tafel." Dat heeft de Kananese vrouw ons geleerd toen ze bij Jezus kwam en zei: "Ik hoor er niet bij. Ik mag niet aan de tafel zitten. Dan maar een hond die de kruimels van de tafel af mag eten." Wat een transformatie, wat een verhoging voor Mefiboseth, die lamme man, en ook... ook voor u. Dat is pas genade. Er is niets tegenover te zetten. Mefiboseth had niets, kon niets. En hij kreeg... alles.

Dan gebeurt er wat met mensen. David liet Mefiboseth aanzitten aan zijn tafel. De bedelaar ging springen. Stel je eens voor dat Mefiboseth had gezegd: "Nou, dank je wel, ik doe niet mee. Ik red mezelf wel." Misschien dat hij te trots was geweest om iets te ontvangen. Dat kan. Je kunt die genadegift afwijzen en misschien wel denken: het hoeft voor mij niet. Dan heb je Jezus niet nodig. Nu, vandaag roept Jezus het uit: "Is er nog iemand...?" Hij nodigt u. Christus heeft Zijn mensen in de wereld gezonden om kreupelen, armen, verminkten en blinden uit te nodigen aan Zijn tafel. Zijn tafel moet vol worden. Het feest komt eraan.

Vandaag klinkt het: "Is er nog iemand? Is er nog iemand uit het Huis van Jezus hier in die Christus Triumfator?" Ik hoop dat u Jezus nodig hebt. Ik hoop, bid en wens dat u aan die uitnodiging gehoor zult geven. Dan mag je wonen bij God. Dan word je opgenomen aan het hof: hofpersoneel, koningskinderen. Dan ben je misschien gebrekkig, maar dan leef je als een prins. En je gaat weg uit Lodebar, weg uit de leegte, en het wordt met recht: zitten aan de voeten van Jezus. Als je verlamd bent, dan beland je aan de voeten van Jezus.

Zijn Naam alleen eeuwig eer! Kom dan maar tot die Heiland en toef langer niet. Spring op van vreugd, verblijdt u in Hem! Amen.